

Arrest

nr. 264 952 van 6 december 2021
in de zaak RvV X en X / IV

In zake: 1. X
2. X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X - X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X en X, die allen verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1976.

De tweede verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1978.

De derde verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1995.

De vierde verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997.

1.2. De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 31 december 2019. Op 2 januari 2020 melden verzoekers zich aan. Op 7 januari 2021 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 12 januari 2021 worden de eerste en tweede verzoekende partij afzonderlijk gehoord op het CGVS. Op 14 januari 2021 wordt de vierde verzoekende partij gehoord op het CGVS. Op 21 april 2021 wordt derde verzoekende partij eveneens gehoord.

1.4. Op 20 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elke verzoekende partij een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van eerste verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in La Libertad, op (...) 1976. U hebt nooit elders gewoond tot aan uw vertrek uit El Salvador. U kwam aan in België samen met uw vrouw (MDCMM, CG xx/xxx), uw drie dochters waarvan één meerderjarig (CMKE, CG xx/xxx en OV xxx) en de verloofde van deze laatste (PDLJA, xx/xxx en OV xxx).

Al meer dan tien jaar verkocht u thuis samen met uw vrouw pupusas, een typische El Salvadoraanse maaltijd. Hiernaast had u een naaimachine, u maakte sportartikelen op bestelling en verkocht deze. Enkele jaren terug kochten jullie ook een minibus, waarmee u kinderen uit de buurt naar school vervoerde.

De bende die in uw wijk de plak zwaaide was de MS. Zij kwamen sporadisch om gratis pupusas vragen. Toen ze zagen dat de zaak goed begon te draaien vroegen ze ook om geld. Wekelijks betaalden jullie hen 25 dollar. Op een gegeven moment verhoogden ze dit naar 50 dollar, ze zagen dat het jullie economisch voor de wind ging. In september 2019 verhoogden ze opnieuw het bedrag, ditmaal naar 75 dollar per week. Dit was te hoog voor jullie, waardoor jullie stopten met betalen. Op 2 november 2019 kwam een jongen bij u thuis langs, hij had een gsm mee. U sprak met de persoon aan de andere kant van de lijn, die jullie bedreigde. Jullie besloten uit veiligheidsoverwegingen het land te verlaten en begonnen jullie reis uit El Salvador te regelen. Op 11 november 2019 gingen jullie paspoorten halen en begin december kochten jullie vliegtickets naar België. Op 20 december 2019 werd u opnieuw benaderd via een jongere die voor u een gsm meehad. Opnieuw werd u bedreigd door de persoon aan de andere kant van de lijn en nu kregen jullie ook een deadline om het achterstallige geld te betalen, nl. 31 december 2019.

Op 26 december 2019 ging u in San Salvador, de hoofdstad, klacht indienen bij de politie. Op 30 december 2019 verlieten jullie El Salvador en de volgende dag kwamen jullie, na transit in Spanje, in België aan. Jullie dienden op 7 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, vluchtgegevens, documenten van jullie busje en handelszaak, foto's van jullie aan het werk, foto's van bendeleden in jullie buurt en een klachtbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met een El Salvadoraanse bende. Zo wordt ten eerste gewezen op enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen en die van uw familieleden lopen. U stelt dat de bende geld van jullie begon te eisen in 2015 (CGVS, p.5), uw vrouw stelt daarentegen dat deze afpersingen pas in 2017 begonnen (CGVS MDCMM, p.6). U verklaart dat de afpersingen om geld begonnen toen twee personen hierom kwamen vragen (CGVS, p.4), uw vrouw houdt het op één persoon (CGVS MDCMM, p.7). U kocht in 2018 een busje waarmee u uw kinderen naar school vervoerde. U stelt dat de bende enkele dagen vóór deze aankoop het smeergeld van 25 naar 50 dollar verhoogde (CGVS, p.6). Uw vrouw legt ook hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Zij stelt dat de bende overging tot het verhogen van 25 naar 50 dollar ná de aankoop van het busje en dit omdat ze zagen dat jullie hierdoor welvarender waren geworden (CGVS MDCMM, p.9 & 10). Uw dochter stelt de zaken dan weer geheel anders voor. Zij stelt dat het busje werd gekocht in 2018 en dat net ervoor of erna, ze is niet zeker, een eerste keer geld werd betaald aan de bende (CGVS CMKE, p.7 & 8). U verklaart verder in september 2019 een laatste keer betaald te hebben aan de bende (CGVS, p.8). Opvallend, uw vrouw stelt dat in september 2019 niet meer betaald werd doch wel in augustus 2019 een laatste maal werd betaald (CGVS MDCMM, p.11). U haalt verder aan dat u twee keer zou zijn opgebeld door de bende met de boodschap om uw achterstallige schulden te betalen. U stelt dat het aan de stem duidelijk te horen was dat het telkens iemand anders betrof (CGVS, p.10). Uw vrouw gevraagd of het tot twee keer toe dezelfde man was aan de andere kant van de lijn stelt ze daarentegen van wel (CGVS MDCMM, p.12). Uw vrouw stelt dat de bende in september 2019 voor een eerste keer het bedrag naar 75 dollar verhoogden doch dat jullie dit niet konden betalen en dat dan ook niet deden (CGVS MDCMM, p.10). Uw dochter verklaart dan weer dat jullie wel degelijk al begonnen waren met wekelijks 75 dollar te betalen (CGVS CMKE, p.5). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen het geloof in uw relaas op zeer ernstige wijze.

Verder springt uw gebrekkige kennis en die van uw familieleden over essentiële zaken van uw relaas in het oog. Uw dochter kan niet zeggen of de personen die bij u thuis geld kwamen ophalen alleen of met meerdere personen waren (CGVS CMKE, p.6 & 7). Zelfs de twee momenten waarop iemand met een gsm zou zijn komen aandraven om de doodsbedreigingen aan uw adres te uiten, kan uw dochter niet zeggen of deze persoon vergezeld was dan wel alleen kwam (CGVS CMKE, p.10). Ook weet ze niet of het telkens dezelfde man was aan de andere kant van de lijn (CGVS CMKE, p.10 & 11). Uw dochter weet verder niet te zeggen wanneer het bedrag van 50 naar 75 dollar zou zijn verhoogd noch hoelang u wekelijks 50 dollar betaalde, zelfs niet bij benadering (CGVS CMKE, p.7). Hetzelfde geldt voor de verhoging van 50 naar 75 dollar. Opnieuw weet ze niet te zeggen op welk moment dit zou verhoogd zijn laat staan hoelang u dit bedrag zou betaald hebben (CGVS CMKE, p.8). Uw dochter verklaart dat u besloot om te stoppen met betalen en dat u hen dat ook kenbaar maakte toen ze om hun wekelijkse rente kwamen vragen. Hoe vaak u hen zou hebben geweigerd vooraleer het bewuste telefoontje op 2 november 2019 kwam, weet ze evenwel niet (CGVS CMKE, p.9). Opvallend genoeg weet ze ook niet of u tegen de politie melding zou hebben gemaakt van één of andere deadline die jullie zouden hebben gekregen (CGVS CMKE, p.12). Dat uw dochter niet diegene was die in contact stond met de bende en daardoor minder op de hoogte is van dergelijke details, zoals uw advocaat beargumenteert (CGVS CMKE, p.13), biedt geen afdoende verklaring. Men moge wel degelijk verwachten dat hieromtrent binnen jullie gezin werd gecommuniceerd en dat zij minstens de interesse betoont in de dergelijke zaken, die immers hebben geleid tot het vertrek uit haar land van herkomst, en toch wel ingrijpende beslissing. Bovendien zijn jullie als gezin samen gevlucht, vertoeven jullie samen in België en mag toch in alle redelijkheid worden aangenomen dat over jullie voorgehouden problemen in El Salvador wordt gesproken.

De kennis die uw schoonzoon aan de dag legt, is zo mogelijk nog beperkter. Hij weet niet te vertellen of de bende het smeergeld dan wel telkens overdag of 's avonds kwam ophalen (CGVS PDLJA, p.6). Hij stelt dat de rente op een gegeven moment steeg van 25 naar 75 dollar, maar stelt opvallend genoeg dat u daar tussenin geen (ander) bedrag betaalde (CGVS PDLJA, p.6). Bevreemdend, want u beweert een tijdlang 50 dollar te hebben betaald. Ook uw schoonzoon maakte bovendien melding van 50 dollar, tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij had bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst PDLJA, vraag 3.5), doch stelt hij op heden, tijdens het onderhoud op het CGVS, dit nooit te hebben verklaard (CGVS PDLJA, p.6). Wanneer de bende het bedrag zou verhoogd hebben naar 75 dollar weet uw schoonzoon evenmin, laat staan dat hij weet wanneer u een laatste keer zou betaald hebben of hoeveel het bedrag was dat u toen betaald zou hebben (CGVS PDLJA, p.6-9). Uw schoonzoon beweert ook dat men tot twee keer toe een telefoon aan u kwam afgeven doch weet ook hij niet te

zeggen of het al dan niet dezelfde persoon was (CGVS PDLJA, p.8). Hem gevraagd of in de klachtbrief die u neerlegt vermeld staat wat het exacte bedrag was dat u diende te betalen en/of er melding wordt gemaakt van de deadline die u zou gekregen hebben, laat staan of er melding wordt gemaakt van uw verklaring als zou u twee telefoontjes hebben gekregen, moet hij opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS PDLJA, p.9).

Ook uw kennis over tal van zaken is opvallend beperkt. U kan absoluut niet zeggen wanneer de rente van 25 naar 50 dollar zou zijn gegaan, u weet hier zelfs geen jaartal op te plakken (CGVS, p.6). U kan, zelfs niet bij benadering, zeggen hoelang u wekelijks 50 dollar zou betaald hebben (CGVS, p.7). U verklaart dat een jongere in 2019 naar u thuis kwam om te melden dat de rente 75 dollar zou worden, echter kan u opnieuw niet zeggen wanneer dit zou gebeurd zijn (CGVS, p.7 & 8). U verklaart op 2 november 2019 een telefoontje te hebben ontvangen waarin gewag werd gemaakt van uw wanbetalingen maar u kan niet zeggen hoeveel weken of maanden daarvoor ze de rente naar 75 dollar lieten stijgen (CGVS, p.8). Dat u geen antwoorden kan bieden op de meest essentiële zaken van uw beweerde problemen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie problemen met een El Salvadoraanse bende.

Nog andere zaken doen twifelen aan de waarachtigheid van jullie beweerde problemen. Zo wordt gewezen op de vaststelling dat u en uw familie niet bepaald haast aan de dag hebben gelegd om jullie land van herkomst te ontvluchten. U verklaart op 2 november 2019 een telefoontje te hebben gekregen waarin ze uw familie met de dood bedreigden doch blijkt u pas op 11 november 2019, negen dagen later aldus, een paspoort te zijn gaan halen (CGVS, p.8). Jullie verlieten uiteindelijk pas op 30 december 2019 El Salvador, bijna twee maanden later. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten, is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren. Verder dient te worden opgemerkt dat het zeer onlogisch is dat u zomaar stopte met de wekelijkse rente te betalen aan een bende die u als zeer gevaarlijk voorstelt. Gezien mogelijke represailles, moge men verwachten dat u dat niet deed of op zijn minst onmiddellijk na stopzetting veiliger oorden opzocht voor u en uw familie. Integendeel, u bleef gewoon verder werken nadat u hen zou gemeld hebben dat u niet meer wou betalen. Ook het gedrag van de bende is niet bepaald doortastend. Uw vrouw verklaart in augustus 2019 (CGVS MDCMM, p.11) een laatste keer te hebben betaald maar de bende kwam jullie tot aan jullie vertrek nooit fysiek lastigvallen. Dit is niet het gedrag dat doorgaans uitgaat van één van de gevaarlijkste bendes van El Salvador die geen geweld schuwt indien niet op hun eisen wordt ingegaan. Verder is de deadline voor het betalen van de achterstallige rente die zij naar voren zouden hebben geschoven wel zeer toevallig. Uw dochter stelt dat de bende tijdens het tweede telefoontje op 20 december - en jullie zouden toen al tickets hebben gekocht voor een vertrek uit El Salvador op 30 december -, meedeelden dat jullie uiterlijk op 31 december 2019 zouden moeten betalen (CGVS CMKE, p.4, 11 & 12). Dat deze door de bende naar voren geschoven deadline precies valt één dag nadat jullie planden om te vertrekken is een wel zeer toevallige timing. Tevens opvallend is dat u verklaart tot twee keer toe door hen te zijn opgebeld met de boodschap dat ze iedereen in uw familie zouden vermoorden mocht u niet betalen, maar dat u uw dochter niet onmiddellijk hierover heeft geïnformeerd. U zou beide keren gewacht hebben tot ze thuiskwam (CGVS, p.9 & 10). Het ligt in de lijn der verwachtingen dat u haar onmiddellijk zou hebben verwittigd, bijvoorbeeld telefonisch, indien bovenstaande problemen werkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

Ook de klacht die u ging indienen bij de politie roept tal van vraagtekens op. Vooreerst valt de timing op. U ging klacht indienen op 26 december 2019, hoewel u verklaarde op 2 november en 20 december 2019 met de dood te zijn bedreigd. Dat jullie zodanig lang wachten om klacht in te dienen is merkwaardig noch is het duidelijk waarom jullie het dan wel plots enkele dagen vóór jullie vertrek zijn gaan doen. U verklaart dat u niet eerder naar de politie stapte omdat deze laatste volgens u onder één hoedje speelt met de bendes. De politie zou de bendes kunnen meedelen dat jullie klacht gingen indienen, zo gaat u verder (CGVS, p.11). Indien u hier werkelijk van overtuigd was moge men verwachten dat u dan geheel geen klacht zou indienen. Verder springt de inhoud van de brief in het oog. U verklaart dat u bij de politie melding maakte van beide telefoontjes (CGVS, p.12). Hoewel u het zich opvallend genoeg niet kan herinneren stelt uw dochter wel te denken dat u melding maakte van de exacte bedragen die u zogezegd moest betalen (CGVS CMKE, p.12). Dit blijkt na vertaling niet het geval (zie administratief dossier). In de brief wordt enkel melding gemaakt van een jongen die op 20 december 2019 een telefoon zou zijn komen brengen. Van een eerder telefoontje of van exacte bedragen wordt geen melding gemaakt, een zeer merkwaardige vaststelling. Men moge verwachten dat dit wel degelijk zou worden opgenomen in de klacht, indien waargebeurd. Hetzelfde gaat op voor de beweerde deadline die jullie zouden gekregen hebben. Ook deze wordt onvermeld gelaten in de klachtbrief. Gezien deze nakend zou zijn geweest en verre van onbelangrijk, moge men verwachten dat u hier wel degelijk melding van maakte. Dat het de bende MS was waarmee u problemen zou hebben

gekend, zoals u beweert te hebben verklaard bij de politie (CGVS, p.13), blijkt ook onvermeld. Opnieuw kan worden aangenomen dat ook dit niet onbelangrijk aspect wordt opgenomen in de klachtbrief. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met een El Salvadoraanse bende. Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als uitbater van een handelszaak van 'pupusas', eigenaar van een busje waarmee u kinderen vervoerde of het feit dat u een naaimachine bezat waarmee u sportkleden naaide die u soms verkocht, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende-gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot, de door u en uw familieleden neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en vluchtgegevens bevestigen uw identiteit en achtergrond alsook jullie herkomst uit El Salvador. Deze wordt in deze beslissing niet betwist. Dat jullie in het bezit waren van een busje en een handelszaak uitbaatten, zoals de documenten en de foto's daaromtrent dienen aan te tonen, word en evenmin in twijfel getrokken, echter wil dit nog niet zeggen dat jullie hierom werden afgeperst. Verder legt u foto's neer waarop bendeleden in uw buurt lijken te zien zijn. Hoewel uit deze foto's absoluut niet valt af te leiden dat het bendeleden zijn, dient te worden opgemerkt dat dit nog steeds geen bewijs levert voor bovenvermelde problemen.

Naast de hierboven reeds aangehaalde opmerkingen over de klachtbrief dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts weet te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd.

Ook in hoofde van uw dochter en haar partner nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van de tweede verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in La Libertad, op (...) 1978. U hebt nooit elders gewoond tot aan uw vertrek uit El Salvador. U kwam aan in België samen met uw man (CDLCE, CG xx/xxx), uw drie dochters waarvan één meerderjarig (CMKE, CG xx/xxx en OV xxx) en de verloofde van deze laatste (PDLJA, xx/xxx en OV xxx).

Al meer dan tien jaar verkocht u thuis samen met uw man pupusas, een typische El Salvadoraanse maaltijd. Hiernaast had uw man een naaimachine, waarmee hij sportkledij maakte op bestellingen en deze verkocht. Enkele jaren terug kochten jullie ook een minibus, waarmee uw man kinderen uit de buurt naar school vervoerde.

De bende die in uw wijk de plak zwaaide was de MS. Zij kwamen af en toe om gratis pupusas vragen. Toen ze zagen dat de zaak goed begon te draaien vroegen ze ook om geld. Wekelijks betaalden jullie hen 25 dollar. Op een gegeven moment verhoogden ze dit naar 50 dollar, ze zagen dat het jullie economisch voor de wind ging. In september 2019 verhoogden ze opnieuw het bedrag, ditmaal naar 75 dollar per week. Dit was echter te hoog voor jullie, waardoor jullie stopten met betalen. Op 2 november 2019 kwam een jongen langs bij uw man, hij had een gsm voor hem mee. Uw man sprak met de persoon aan de andere kant van de lijn, die jullie bedreigde. Jullie besloten uit veiligheidsoverwegingen het land te verlaten en begonnen jullie reis uit El Salvador te regelen. Op 11 november 2019 gingen jullie paspoorten halen en begin december kochten jullie vliegtickets naar België. Op 20 december 2019 werd uw man opnieuw benaderd via een jongere die voor hem een gsm meehad. Opnieuw werd uw man bedreigd door de persoon aan de andere kant van de lijn en nu kregen jullie ook een deadline om het achterstallige geld te betalen, nl. 31 december 2019.

Op 26 december 2019 ging uw man in San Salvador, de hoofdstad, klacht indienen bij de politie. Op 30 december 2019 verlieten jullie El Salvador en de volgende dag kwamen jullie, na transit in Spanje, in België aan. Jullie dienden op 7 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, vluchtgegevens, documenten van jullie busje en handelszaak, foto's van jullie aan het werk, foto's van bendeleden in jullie buurt en een klachtbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw man (CDLCE, CG 20/11223) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen, dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

"[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing, die in hoofde van de derde verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador op (...)1995. Twee jaar voor uw vertrek uit El Salvador trok u in bij uw schoonouders, woonachtig te La Libertad. U kwam aan in België met uw verloofde (CMKE, CG xx/xxx en OV xxx) en uw schoonouders (CDLCE; CG xx/xxx & MDCMM, CG xx/xxx en OV xxx).

Uw schoonouders verkochten thuis pupusas, een typische El Salvadoraanse maaltijd. Ook u hielp af en toe in de zaak, meer bepaald in de keuken. De bende die in deze wijk de plak zwaaide was de MS. Zij kwamen sporadisch om gratis pupusas vragen. Toen ze zagen dat de zaak goed begon te draaien vroegen ze ook om geld. Wekelijks betaalde uw schoonvader hen 25 dollar. Op een gegeven moment

verhoogden ze dit naar 75 dollar doch kon uw schoonvader dit niet meer betalen. De MS begon hem te bedreigen. Zo kwam tot twee keer toe iemand een gsm naar uw schoonvader brengen. De persoon aan de andere kant van de lijn dreigde ermee hem en zijn gehele familie te vermoorden. Jullie besloten uit veiligheidsoverwegingen het land te verlaten en begonnen jullie reis uit El Salvador te regelen. Op 11 en 12 november 2019 gingen jullie paspoorten halen en begin december kochten jullie vliegtickets naar België. Op 31 december 2019 verviel de deadline die uw schoonvader had gekregen om het geld te betalen.

Op 30 december 2019 verlieten jullie El Salvador en de volgende dag kwamen jullie, na transit in Spanje, in België aan. Jullie dienden op 7 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, vluchtgegevens, documenten van jullie busje en handelszaak, foto's van jullie aan het werk, foto's van bendeleden in jullie buurt en een klachtbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw schoonvader (CDLCE, CG xx/xxx) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw schoonvader werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen, dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

“(...)”

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw schoonvader als uitbater van een handelszaak van ‘pupusas’, eigenaar van een busje waarmee hij kinderen vervoerde of het feit dat hij een naaimachine bezat waarmee hij sportkleren naaide en soms verkocht, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en zowel uw schoonvader als u bleven hierbij in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit

België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende-gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot, de door u en uw familieleden neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en vluchtgegevens bevestigen uw identiteit en achtergrond alsook jullie herkomst uit El Salvador. Deze wordt in deze beslissing niet

betwist. Dat jullie in het bezit waren van een busje en een handelszaak uitbaatten, zoals de documenten en de foto's daaromtrent dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken, echter wil dit nog niet zeggen dat jullie hierdoor werden afgeperst. Verder legt u foto's neer waarop bendeleden in uw buurt lijken te zien zijn. Hoewel uit deze foto's absoluut niet valt af te leiden dat het bendeleden zijn, dient te worden opgemerkt dat dit nog steeds geen bewijs levert voor bovenvermelde problemen.

Naast de hierboven reeds aangehaalde opmerkingen over de klachtbrief dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts weet te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van de verklaringen van uw schoonvader en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten jullie verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd.

Ook in hoofde van uw schoonmoeder en uw partner nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De vierde bestreden beslissing, die in hoofde van de vierde verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in La Libertad, op (...)1997. U hebt nooit elders gewoond tot aan uw vertrek uit El Salvador. U kwam aan in België samen met uw ouders (CDLCE, CG xx/xxx & MDCMM, CG xx/xxx en OV xxx), uw twee minderjarige zussen alsook uw verloofde (PDLJA, xx/xxx en OV xxx).

Uw ouders verkochten thuis pupusas, een typische El Salvadoraanse maaltijd. Ook u hielp in de zaak, meer bepaald in de keuken. Hiernaast had uw vader een naaimachine, waarmee hij sportkledij maakte op bestelling en deze verkocht. Enkele jaren terug kochten uw ouders ook een minibus, waarmee uw vader kinderen uit de buurt naar school vervoerde.

De bende die in uw wijk de plak zwaaide was de MS. Zij kwamen af en toe om gratis pupusas vragen. Toen ze zagen dat de zaak goed begon te draaien vroegen ze ook om geld. Wekelijks betaalden jullie hen 25 dollar. Op een gegeven moment verhoogden ze dit naar 50 dollar en daarna naar 75 dollar. In september 2019 betaalde uw vader een laatste keer. Hij vond het bedrag te hoog, ten eerste, en ten tweede had de nieuw aangetreden president opgeroepen aan de handelaars om geen geld meer te betalen aan de bendes. Op 2 november 2019 kwam een jongen bij u thuis langs, hij had een gsm mee. Uw vader sprak met de persoon aan de andere kant van de lijn, die jullie bedreigde mochten jullie niet betalen. Jullie besloten uit veiligheidsoverwegingen het land te verlaten en begonnen jullie reis uit El Salvador te regelen. Op 11 en 12 november 2019 gingen jullie paspoorten halen en begin december kochten jullie vliegtickets naar België. Op 20 december 2019 werd uw vader opnieuw benaderd door een jongere die voor hem een gsm meehad. Opnieuw werd hij bedreigd door de persoon aan de andere kant van de lijn en ditmaal kregen jullie ook een deadline om het achterstallige geld te betalen, nl. 31 december 2019.

Op 26 december 2019 ging uw vader in San Salvador, de hoofdstad, klacht indienen bij de politie. Op 30 december 2019 verlieten jullie El Salvador en de volgende dag kwamen jullie, na transit in Spanje, in België aan. Jullie dienden op 7 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, vluchtgegevens, documenten van jullie busje en handelszaak, foto's van jullie aan het werk, foto's van bendeleden in jullie buurt en een klachtbrief.

B. Motivering

"(...)"

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw vader als uitbater van een handelszaak van 'pupusas', eigenaar van een busje waarmee hij kinderen vervoerde of het feit dat hij een naaimachine bezat waarmee hij sportkledij maakte en soms verkocht, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en zowel uw vader als u bleven hierbij in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.p

df en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende-gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot, de door u en uw familieleden neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en vluchtgegevens bevestigen uw identiteit en achtergrond alsook jullie herkomst uit El Salvador. Deze wordt in deze beslissing niet betwist. Dat jullie in het bezit waren van een busje en een handelszaak uitbaatten, zoals de documenten en de foto's daaromtrent dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken echter wil dit nog niet zeggen dat jullie hierdoor werden afgeperst. Verder leggen jullie foto's neer waarop bendeleden in uw buurt lijken te zien zijn. Hoewel uit deze foto's absoluut niet valt af te leiden dat het bendeleden zijn dient te worden opgemerkt dat dit nog steeds geen bewijs levert voor bovenvermelde problemen.

Naast de hierboven reeds aangehaalde opmerkingen over de klachtbrief dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts weet te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van de verklaringen van uw vader en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd.

Ook in hoofde van uw moeder en uw partner nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de samenhang

De eerste en de tweede verzoekende partij zijn met mekaar gehuwd. Ze zijn de ouders van de vierde verzoekende partij. De derde en de vierde verzoekende partij vormen eveneens een koppel. Zij beroepen zich allen op dezelfde vluchtredenen.

De bestreden beslissingen verwijzen grotendeels naar dezelfde redenen. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van de verzoekers verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijkkluidend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de redenen van de bestreden beslissingen.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Vooreerst geven verzoekers aan te volharden in hun verklaringen. Ze geven ook aan dat er tegenstrijdigheden zijn tussen hun verklaringen, maar dit is het gevolg dat het een traumatische ervaring betreft en dat niet alle familieleden op de hoogte zijn van alle details. Dit doet geen afbreuk aan de kern van hun vluchtrelaas, namelijk dat ze afgeperst werden door de bende om de renta te betalen en uiteindelijk met de dood bedreigd werden. Voorts dienen hun verklaringen gelezen te worden in het licht van de algemene situatie in El Salvador. Ze betogen dat: *"Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador."* Vervolgens lichten verzoekers het concept 'voordeel van de twijfel' toe.

In een volgend onderdeel betogen verzoekers dat in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Zij hebben problemen ondervonden met bendeleden die hen bedreigden. Het weigeren gevolg te geven aan de eisen van bendeleden wordt geïnterpreteerd als verzet tegen de autoriteit en de regels van deze bende. Dit maakt dat verzoekende partijen in geval van terugkeer naar El Salvador des te meer een gegronde vrees voor vervolging koesteren. In dit verband verwijzen verzoekers naar de CEDOCA, COI Focus - SALVADOR Situation sécuritaire, 12 oktober 2020, pp. 14-15, en *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016

Verzoekers stellen dat er aldus wel degelijk dient besloten te worden dat ze een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koesteren omwille van hun risicoprofiel en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die hen zijn overkomen en dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador het risico lopen het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. In hun geval, personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, is de grond van vervolging in hoofdorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het weigeren van te voldoen aan de eisen van de bende worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de *de facto* autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

In ondergeschikte orde is er in hun geval, personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren mee te werken met de bende en aan hun eisen te voldoen, alsook het neerleggen van een klacht bij de politie, is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die weigeren mee te werken met een bende, een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoren verzoekende partijen als personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst lichten verzoekers kort de bepalingen toe waarvan ze de schending aanvoeren. Verzoekers gaan verder in op de aard van geweld in El Salvador. Een lezing van bovenstaande rapporten toont echter aan dat deze bronnen, waar verwerende partij naar verwijst in de bestreden beslissingen en waarop zij haar oordeel aangaande de aard van het geweld in El Salvador stoelt, op dit punt veel genuanceerder zijn en allerminst eenstemmig besluiten dat er geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Hierop citeren verzoekers uit CEDOCA, COI Focus-SALVADOR Situation sécuritaire, 12 oktober 2020, pp. 6-9. Op basis van verschillende bronnen bespreken verzoekers de veiligheidssituatie in El Salvador en ook de evolutie ervan. Uiteindelijk concluderen zij dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Het dient overigens te worden opgemerkt dat de motivering wat het onderdeel subsidiaire bescherming betreft, allerminst uitvoerig is en dat verwerende partij niet op afdoende wijze verklaart waarom het geweld in El Salvador volgens haar niet als binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd.

3.3. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de vernietiging van de bestreden beslissingen.

3.4. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten toe: de vier bestreden beslissingen en de attesten van juridische bijstand.

4. De aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 11 oktober 2021 een aanvullende nota in elk dossier over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partijen laten verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoekers verklaren dat de eerste en de twee verzoekende partij zelfstandigen waren in El Salvador en werden in het kader van hun werkzaamheden afgeperst door bendeleden. Hun wijk lag in een zone van MS. In eerste instantie hebben ze een renta betaald. Vanaf september 2019 bedroeg de renta 75 dollar per week. Dit was voor verzoekers te hoog waardoor ze dit niet konden betalen. Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtredenen verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

8.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veel voorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoekers om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de

vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekers om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

8.3. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming brengen verzoekers de volgende documenten bij: de paspoorten, de identiteitskaarten, de vluchtgegevens, de documenten van het busje en handelszaak, foto's van verzoekers aan het werk, foto's van bendeleden in hun buurt en een klachtbrief.

De paspoorten, identiteitskaarten en de vluchtgegevens hebben betrekking op identiteitsgegevens en de reisweg, gegevens die in deze stand van zaken niet betwist worden.

De documenten met betrekking tot hun busje en de handelszaak evenals de foto's van verzoekers op het werk staven de handelsactiviteiten van verzoekers. Gelet op de verklaringen van verzoekers en de bijgebrachte documenten maken verzoekers aannemelijk dat de eerste en tweede verzoekende partij zelfstandigen waren. Dit element is op zich onvoldoende om internationale bescherming te verkrijgen.

Op de andere twee foto's staan 4 mannen afgebeeld. Op basis van de foto's kan geenszins opgemaakt worden waar en wanneer deze foto's genomen zijn.

Verzoekers brengen ook een klachtbrief bij. De klacht is opgesteld op basis van de verklaringen van de eerste verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verder werd deze klacht ingediend op 26 december 2019, terwijl eerste verzoeker verklaard op 2 november 2019 met de dood bedreigd geweest te zijn. Deze klacht werd dan ook enkele dagen voor verzoekers' vertrek uit El Salvador ingediend. Met betrekking tot deze klacht wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“U verklaart dat u niet eerder naar de politie stapte omdat deze laatste volgens u onder één hoedje speelt met de bendes. De politie zou de bendes kunnen meedelen dat jullie klacht gingen indienen, zo gaat u verder (CGVS, p.11). Indien u hier werkelijk van overtuigd was moge men verwachten dat u dan geheel geen klacht zou indienen. Verder springt de inhoud van de brief in het oog. U verklaart dat u bij de politie melding maakte van beide telefoontjes (CGVS, p.12). Hoewel u het zich opvallend genoeg niet kan herinneren stelt uw dochter wel te denken dat u melding maakte van de exacte bedragen die u zagezegd moest betalen (CGVS CMKE, p.12). Dit blijkt na vertaling niet het geval (zie administratief dossier). In de brief wordt enkel melding gemaakt van een jongen die op 20 december 2019 een telefoon zou zijn komen brengen. Van een eerder telefoontje of van exacte bedragen wordt geen melding gemaakt, een zeer merkwaardige vaststelling. Men moge verwachten dat dit wel degelijk zou worden opgenomen in de klacht, indien waargebeurd. Hetzelfde gaat op voor de beweerde deadline die jullie zouden gekregen hebben. Ook deze wordt onvermeld gelaten in de klachtbrief. Gezien deze nakend zou zijn geweest en verre van onbelangrijk, moge men verwachten dat u hier wel degelijk melding van maakte. Dat het de bende MS was waarmee u problemen zou hebben gekend, zoals u beweert te hebben verklaard bij de politie (CGVS, p.13), blijkt ook onvermeld. Opnieuw kan worden aangenomen dat ook dit niet onbelangrijk aspect wordt opgenomen in de klachtbrief.”* Voormelde motieven die terecht zijn en hun grondslag vinden in de stukken van de administratief dossiers, worden door verzoekers ongemoeid

gelaten. Omwille van al deze elementen kan er slechts een beperkte bewijswaarde aan de klachtenbrief worden toegekend.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers in gebreke om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

8.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoekster, die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat:

(i) er aanzienlijke tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekers onderling omtrent de afpersingen:

(a) de eerste verzoekende partij verklaart dat de bende in 2015 geld begon te eisen (notities persoonlijke document (NPO eerste verzoekende partij, p.5). De tweede verzoekende partij stelt daarentegen dat deze afpersingen pas in 2017 begonnen zijn (NPO tweede verzoekende partij, p.6).

(b) de eerste verzoekende partij verklaart dat de afpersingen om geld begonnen toen twee personen hierom kwamen vragen (NPO eerste verzoekende partij, p.4), terwijl de tweede verzoekende partij het heeft over één persoon (NPO tweede verzoekende partij, p.7).

(c) eerste verzoeker stelt dat de renta van 25 naar 50 dollar verhoogd werd vooraleer het busje aangekocht werd om de kinderen naar school te vervoeren dat dit gebeurde ná de aankoop van het busje en dit omdat ze zagen dat verzoekers hierdoor welvarender waren geworden (NPO tweede verzoekende partij, p.9 en 10).

(d) vierde verzoekende partij geeft aan dat het busje in 2018 werd gekocht en dat ofwel er net voor of erna voor de eerste keer renta betaald werd (NPO vierde verzoekende partij, p.7 en 8).

(e) eerste en tweede verzoekende partij leggen tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop de laatste keer renta betaald werd. Voor de eerste verzoekende partij was dit in september 2019 (NPO eerste verzoekende partij, p.8), terwijl de tweede verzoekende partij aangeeft dat dit in augustus 2019 gebeurd is (NPO tweede verzoekende partij, p.11).

(f) de eerste verzoekende partij stelt dat zij hierna door twee verschillende personen opgebeld werden om de achterstallige renta te betalen (NPO eerste verzoekende partij, p.10), terwijl de tweede verzoekende partij aangeeft dat zij door dezelfde personen opgebeld werden (NPO tweede verzoekende partij, p.12).

(g) de tweede verzoekende partij stelt dat een eerste keer een renta van 75 dollar gevraagd werd in september 2019 en dat zij dit niet konden betalen (NPO tweede verzoekende partij, p.10). De vierde verzoekende partij verklaart dat verzoekers reeds een renta van 75 dollar betaald hebben (dochter verklaart dan weer dat jullie wel degelijk al begonnen waren met wekelijks 75 dollar te betalen (NPO vierde verzoekende partij, p.12).

(ii) de vierde verzoekende partij heeft geen kennis van een aantal essentiële zaken uit het vluchtrelaas:

(a) vierde verzoekende partij weet niet of één of meerdere personen de renta bij haar ouders thuis kwamen ophalen (NPO vierde verzoekende partij, p.6-7).

(b) vierde verzoekende partij heeft ook geen idee of de persoon die met een gsm zou zijn komen aandraven om de doodsbedreigingen ten aanzien van de eerste verzoekende partij haar adres te uiten, vergezeld was dan wel alleen kwam. Ook weet ze niet of het telkens dezelfde man was aan de andere kant van de lijn (NPO vierde verzoekende partij, p.10 en 11).

(c) vierde verzoekende partij weet niet wanneer het bedrag van 50 naar 75 dollar zou zijn verhoogd noch hoelang verzoekers wekelijks 50 of 75 dollar betaalden, zelfs niet bij benadering (NPO vierde verzoekende partij, p.7-8).

(d) vierde verzoekende partij stelt dat de eerste verzoekende partij meegedeeld heeft de renta niet meer te kunnen betalen toen de bendeleden hun wekelijkse renta kwamen ophalen, maar heeft geen idee hoe vaak de eerste verzoekende partij geweigerd heeft vooraleer het bewuste telefoontje op 2 november 2019 kwam (NPO vierde verzoekende partij, p.9).

(e) de vierde verzoekende partij weet ook niet of de eerste verzoekende partij tegen de politie melding zou hebben gemaakt van één of andere deadline die zij zouden hebben gekregen (NPO vierde verzoekende partij, p.12).

(iii) de derde verzoekende partij heeft slechts een beperkte kennis:

(a) zij weet niet of de bende het smeergeld dan wel telkens overdag of 's avonds kwam ophalen (NPO derde verzoekende partij, p.6).

(b) zij stelt dat de rente op een gegeven moment steeg van 25 naar 75 dollar, maar stelt dat daar tussenin geen (ander) bedrag betaald werd (NPO derde verzoekende partij, p.6). Echter, bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft zij aangegeven dat er 50 dollar betaald werd.

(c) zij weet niet wanneer de bende het bedrag zou verhoogd hebben naar 75 dollar of wanneer eerste verzoekende partij een laatste keer zou betaald hebben of hoeveel het bedrag was dat er toen betaald werd (NPO derde verzoekende partij, p.6-9).

(d) over de inhoud van de klacht die eerste verzoekende partij ingediend heeft (NPO derde verzoekende partij, p.9).

(iv) eerste verzoekende partij weet ook niet wanneer de renta van 25 naar 50 dollar verhoogd werd of hoe lang ze wekelijks 50 dollar betaald hebben (NPO eerste verzoekende partij, p.6-7).

(v) de eerste verzoekende partij verklaart dat een jongere in 2019 naar hun thuis kwam om te melden dat de rente 75 dollar zou worden, echter kan de eerste verzoekende partij opnieuw niet zeggen wanneer dit zou gebeurd zijn (NPO eerste verzoekende partij, p.7-8).

(vi) verzoekers worden op 2 november 2019 met de dood bedreigd, vragen pas op 11 november 2019 paspoorten aan en vluchten uit El Salvador weg op 30 december 2019, bijna twee maanden na de oorspronkelijke bedreiging.

(vii) enerzijds verzoekers een beeld schetsen van een zeer gevaarlijke bende en anderzijds stellen ze dat ze zomaar gestopt zijn met de betaling van de wekelijkse renta en zijn blijven verder werken, zonder veiliger oorden te hebben opgezocht.

(viii) de tweede verzoekende partij verklaart dat ze in augustus 2019 de laatste keer renta betaald hebben, doch heeft de zeer gevaarlijke bende hen tot aan hun vertrek op 30 december 2019 nooit fysiek lastiggevalen. Dit is niet het gedrag dat doorgaans uitgaat van één van de gevaarlijkste bendes van El Salvador die geen geweld schuwt indien niet op hun eisen wordt ingegaan.

(ix) *“de deadline voor het betalen van de achterstallige rente die zij naar voren zouden hebben geschoven wel zeer toevallig. Uw dochter stelt dat de bende tijdens het tweede telefoontje op 20 december - en jullie zouden toen al tickets hebben gekocht voor een vertrek uit El Salvador op 30 december -, meedeelden dat jullie uiterlijk op 31 december 2019 zouden moeten betalen (CGVS CMKE, p.4, 11 & 12). Dat deze door de bende naar voren geschoven deadline precies valt één dag nadat jullie planden om te vertrekken is een wel zeer toevallige timing.”*

(x) eerste verzoeker werd twee keer met de dood bedreigd, alsook dat ze iedereen uit de familie zouden vermoorden, doch heeft hij niet onmiddellijk de vierde verzoekende partij verwittigd, maar gewacht tot ze thuis kwam (NPO eerste verzoekende partij, p.9-10), terwijl het in de lijn der verwachtingen ligt dat ze onmiddellijk zou verwittigd worden.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, hebben betrekking op de kern van hun vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat in de bestreden beslissingen onvoldoende wordt ingegaan op verzoekers' verschillende vluchtmotieven. Verzoekers laten na uiteen te zetten op welke motieven er

onvoldoende wordt ingegaan. Na grondige lezing van de verschillende notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt dat de verwerende partij de verschillende vluchtmotieven ten gronde onderzocht heeft.

Waar verzoekers betogen dat het feit dat verschillende personen dezelfde vluchtmotieven aanhalen uiteraard implicaties heeft naar de vorm en de inhoud toe van de verklaringen. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens dienen onderzocht te worden. Zoals de verwerende partij terecht aanvoert, kan dit onderzoek een vergelijking inhouden van de onderlinge verklaringen. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door gezinsleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familie/gezinsleden die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde vluchtmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Van de drie verzoekende partijen, die hun land van herkomst zijn ontvlucht en hier in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omwille van precies dezelfde redenen, met name problemen met bendeleden van MS13 die hen bedreigden en afpersten, kan en mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende en gelijklopende verklaringen afleggen omtrent de kern van hun relaas. Zoals blijkt uit hetgeen hierboven uiteengezet blijven verzoekers hiertoe manifest in gebreke, gelet op de in de bestreden beslissingen vastgestelde veelvuldige contradicties en incoherenties tussen/in hun verklaringen. Het betreffen niet enkel verschillen naar vorm toe, maar daadwerkelijke onderlinge tegenstrijdigheden met betrekking tot kernelementen uit hun vluchtrelaas. Het betreffen aldus geen details zoals verzoekers in hun verzoekschriften betogen. Evenmin kunnen de hoger vastgestelde contradicties en incoherenties tussen/in hun verklaringen toegeschreven worden aan de verschillende persoonlijkheden van verzoekers.

Verder kan het louter herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven in de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Gezien het voorgaande slagen de verzoekende partijen er niet in de voornoemde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging door de bende MS13 niet geloofwaardig. Uit het voorgaande blijkt dat aan de door de verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, zodat dient besloten dat de verzoekende partijen *in casu* niet *in concreto* aannemelijk maken in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van bedreigingen door leden van de MS13.

8.6. In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij omwille van hun profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoren, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoekers naar hun profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven daar zij niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zouden hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 waarnaar de verwerende partij verwijst: “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.*” (p. 29, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekers. Verzoekers moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven verzoekers hiertoe in gebreke.

Bijgevolg maken zij evenmin aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Ook maken zij een individueel risico verbonden aan enig ander profiel aannemelijk.

8.7. De verzoekende partijen slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben, aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maken zij evenmin een individueel en concreet risico aannemelijk, laat staan dat zij aannemelijk maken dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

8.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risico verhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bende gerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico lopen om opnieuw te worden geviseerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit en terugkeer naar El Salvador om die reden risico verhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

8.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

8.10. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden

geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in hun verzoekschriften aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

10. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu*, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* liggen er geen dergelijke elementen voor daar aan de door de verzoekende partijen naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

11. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Ook hebben de verzoekende partijen opmerkingen kunnen formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

12. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS